

ת"פ 14788/04/14 - מדינת ישראל נגד כימאן מחרום

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 14788-04-14 מדינת ישראל נ' מחרום
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

מדינת ישראל
באמצעות
לשכת תביעות חיפה

המאשימה

כימאן מחרום
ע"י הסניגוריה הציבורית
באמצעות עו"ד רומן קלוגרמן

נגד
הנאשם

הכרעת דין

כללי

כנגד הנאשם, הוגש בתאריך 26.3.14, כתב אישום שייחס לו עבירות של **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש** - לפי סעיף 1368(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

עפ"י הנטען בכתב האישום, בתאריך 26.12.13 בסמוך לשעה 08:51 במרפאת קופת חולים מאוחדת ברחוב חסן שוקרי בחיפה (להלן: **המרפאה**) א.ב שהינו יליד 1947 (להלן: **המתלונן**), הגיע למקום לצורך קבלת טיפול רפואי אצל ד"ר ולדנר אלי (להלן: **הרופא**).

בנסיבות המתוארות לעיל, שעה שהמתלונן המתין לתורו אצל הרופא, הנאשם הגיע למרפאה ונכנס לחדרו של הרופא, אף שלא הזמין תור קודם לכן. בנסיבות אלו, כאשר המתלונן נכנס לחדרו של הרופא ואמר לנאשם כי הוא מוזמן לרופא ואמור להיכנס לפניו, הנאשם בתגובה תקף את המתלונן באופן שהכה בפניו באמצעות אגרופיו והטיח את ראשו בקיר.

כתוצאה ממעשיו המתוארים לעיל של הנאשם, נגרמה למתלונן, שהינו קשיש, חבלה של ממש, בדמות המטומה תת עורית ושטף דם בעינו השמאלית, שברים עם תזוזה באף ודימום באפו וכן הסתיידויות קלות בסיפון עורקי הקרוטיס דו צדדי, והוא נזקק לטיפול רפואי ופונה באמבולנס לבית החולים.

תשובת הנאשם לכתב האישום

הנאשם כפר בכך שתקף את המתלונן.

תמצית פרשת התביעה

במהלך פרשת התביעה העידה המאשימה את ד"ר וייצמן יוסף (הרופא), את המתלונן, שני עדים לאירוע ואת החוקר המטפל בתיק. יצוין כי שמו של הרופא הנקוב בכתב האישום שגוי וברי כי אין מחלוקת כי ד"ר וייצמן היה הרופא המעורב באירוע. יוער, כי הרופא ששמו נקוב בכתב האישום שגוי, שכן, אין מחלוקת, כי ד"ר וייצמן היה הרופא המעורב באירוע, וכך גם תהיה ההתייחסות בהכרעת דין זו.

עד התביעה ד"ר וייצמן יוסף (הרופא):

ד"ר וייצמן מסר כי הוא משמש כרופא משפחה מזה 30 שנים ומכיר את הנאשם מילדות. ביום האירוע, בחדרו, בקופת חולים מאוחדת, הגיע הנאשם וביקש להיכנס. לנאשם לא היה כרטיס מגנטי והוא הגיע ללא תור, כאשר בחדר לא היה אדם נוסף ולכן הסכים לקבלו בלי כרטיס, או אז נכנס המתלונן ואמר שאין הוא מוותר על תורו. ד"ר וייצמן מסר כי לא דרש מהמתלונן לצאת, אמר לו להמתין והתחיל לטפל בעניינו של הנאשם, כאשר אזל הנייר במדפסת, יצא להביא נייר, ובינתיים הנאשם והמתלונן נותרו לבד בחדר. כאשר שב לחדרו, הנאשם לא היה בחדר, רק המתלונן נותר שם, כשהוא מדמם מהקרקפת ומחזיק את ראשו עם ידו. למתלונן הייתה שריטה מעל גשר האף וחתך בגולגולת, הסימן ("פנס") צץ רק בשלב מאוחר יותר. המתלונן מסר לו כי הנאשם היכה אותו. הוא לא ידע את שמו ולא אמר לו מדוע, אך היה לו (לרופא) ברור שזה בעקבות הוויכוח על התור. ד"ר וייצמן מסר כי זו פעם ראשונה שהנאשם מתפרע אצלו ב-20 השנים שהוא מכיר אותו וכי לא העלה על דעתו שזה יקרה. בהמשך, מסר ד"ר וייצמן כי הזמין למתלונן אמבולנס משום שראה שהוא כנראה סובל מזעזוע מוח. עוד מסר, כי בדק את המתלונן לאחר האירוע וערך מסמך על כך (ת/3). בהמשך, מסר למתלונן את פרטיו של הנאשם מהמחשב (ת/4). לטענת הנאשם לכך שהאירוע היה "קומבינה" שביצע ד"ר וייצמן עם המתלונן על מנת להשיג 1500 ₪ או בקבוק וויסקי, השיב כי לא היה דבר כזה ומדובר בטענות מגוחכות. בתוארו את האירוע, מסר כי המתלונן ישב בכיסא הקרוב לקיר ובכיסא הקרוב לדלת ישב הנאשם ושירטט תרשים (נ/1). כמו כן, מסר כי מחוץ לחדר היו שני מטופלים אחרים, שהמתינו לתורם, כסאות ההמתנה נמצאים ממול דלת החדר, כאשר הדלת נותרה פתוחה במהלך האירוע. אשר לזימון המשטרה, מסר כי האחרונה הוזמנה למקום על ידי המזכירה או מנהל המרפאה, אך היא לא הגיעה, משום שהנאשם כבר עזב ועל כן לא ראתה בכך טעם.

עדות המתלונן:

המתלונן מסר כי הוא בן 69 וחצי. בזמן האירוע היה בן 66. הנאשם לפני השתלת ריאות, כאשר עשה בעבר השתלת ריאה ומשנת 2005 הינו עם מאה אחוז נכות ומטופל אצל ד"ר וייצמן מזה 15 שנים או יותר. המתלונן מסר כי אינו מכיר את הנאשם. ביום האירוע, בשעות הבוקר, היה בקופת החולים לאחר שהזמין תור. כאשר הגיע תורו, נכנס לחדר והתיישב על הכיסא מול הרופא וביקש ממנו מסמך שהוא צריך. הרופא אמר לו שאין לו את זה במשרד ויצא מהחדר להביא לו את המסמך. באותו זמן, נכנס הנאשם אשר אמר לו, אם לא תצא מהחדר אני ארביץ לך מכות, כאשר השלב זה שניהם לבד בחדר והדלת הייתה פתוחה. המתלונן מסר כי אמר לנאשם שזה התור שלו, הנאשם אמר לו לצאת, ופתאום הוא הרגיש אגרופ באף וטשטוש. המתלונן מסר כי נפל מהכיסא לרצפה והרגיש את הראש שלו בתוך הקיר. לאחר מכן כבר לא ראה את הנאשם בחדר, היה מטושטש. בהמשך בבדיקה בבית החולים, נאמר לו שיש לו סדק באף. המתלונן מסר כי קיבל מכות באף, בעין, בראש והצביע על אזור הקודקוד, קרקפת שלו. בנוסף, מסר כי היו לו שריטות על הידיים, אך הוא אינו זוכר במדויק משום שהוא נוטל סטרואידים והזיכרון שלו נפגע עקב כך. המתלונן מסר כי הוא יודע את זהות התוקף מהרופא (ת/4), העדים ומנהל הקופה וכי רשם על גבי המסמך ת/4 את פרטי שני העדים. המתלונן ביקש שיצלמו אותו בבית החולים, מיד לאחר האירוע (ת/1) וכן אישר שקיבל תעודה רפואית מבית החולים (ת/24). המתלונן לא ידע לתאר את הנאשם, מלבד העובדה כי על פי המבטא שלו מדובר בבחור ערבי.

עד התביעה מר אלי לוי:

העד הינו מטופל של ד"ר וייצמן, בן כ-82, אשר היה עד לאירוע. העד מסר כי ישב בקו ישר מול הדלת, ראה את ד"ר וייצמן יוצר נסער, ואז ראה אדם שמניף את ידו הימנית, עם אגרופ קמוצה ומכה את האיש שיש לידו מצד שמאל ואז התחיל (העד) לצעוק "**וואו לא להרביץ**". התוקף קם, סגר את הדלת, והוא (העד) לא הספיק לזהות את פניו, רק זכר שמדובר באדם גבוה וצעיר. אחרי זמן קצר ביותר, פתח ויצא. המתלונן נותר בתוך החדר, כאשר הגיע הצוות הרפואי למקום.

בתוארו את האירוע, מסר כי הנאשם והמתלונן היו עם הגב אליו, הוא היה בחוץ והדלת הייתה פתוחה. הנאשם קמץ את אגרופו ופגע במתלונן בפנים בצורת מכת אגרופ עם יד ימין. העד מסר כי ראה את המתלונן יושב בפניה ובהמשך כשהוציאו אותו על אלונקה, ראה שיש לו חבלה בעין.

עד התביעה מר דניאל גייטיני:

העד הינו מטופל של ד"ר וייצמן, בן 31, היה עד לאירוע. העד מסר כי ביום האירוע ישב בקו ישר מול דלת הרופא, במרחק 2 מטרים, שמע קולות מבפנים, צעקות וויכוח, אז יצא הרופא מהחדר בריצה, אמר משהו כמו "מתווכחים", וראה בחור צעיר דוחף איש מבוגר שישב משמאלו. לדברי העד, הדלת הייתה פתוחה לרווחה ויכול היה לראות לתוך החדר. המתלונן והנאשם ישבו עם הגב אליו. העד ראה את הבחור הצעיר דוחף את הבחור המבוגר, שישב לידו. לדברי העד, הבחור המבוגר לא נפל והבחור הצעיר נעמד ונתן לו אגרופים לפנים ולפלג גופו העליון. העד מסר כי לא שמע את העד צועק, למרות תיאורו כי חטף מכות נמרצות. בכל אותו הזמן המתין העד ולא הזעיק עזרה. עוד מסר, כי הנאשם שיצא מהחדר, לבש טרנינג לבן, וכי הוא שמע אותו אומר משהו כמו "**אני חושב שהוא שיכור**". אשר למתלונן, זוכר שראה חבלות בראש - פצע ודם מהראש, כאשר פינו אותו על האלונקה.

עד התביעה מר שי לוי:

העד הינו חוקר בתחנת חיפה אשר ניהל את התיק נשוא כתב האישום. העד אישר שערך מסמכים שונים הנוגעים לתיק (ת/5-ת/16). אשר לאירוע, מסר כי היה חשד של תקיפת זקן וגרימת חבלה של ממש, הוא צפה במצלמות המתעדות את האירוע ועל פי חומר הראיות המליץ על העמדה לדין. העד מסר כי לא ביצע מסדרי זיהוי לעדים משום שהם מסרו כי הם אינם יכולים לזהות את הנאשם.

תמצית פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

עדות הנאשם:

הנאשם בן 29, גרוש ללא ילדים, מתגורר עם אימו ועובד בסוכנות רכב טרייד אין קאר. אשר לאירוע, הנאשם מסר כי היה בצו אשפוז בכפייה בבית החולים בטירת הכרמל, כהרגלו כל חודש, הלך לד"ר וייצמן לקחת הפנייה לספירת דם. הנאשם מסר כי נכנס ראשון בתור לפני שהיה משהו במרפאה וזאת כי הוא רגיל לא לקחת תור בשביל עניין כזה. לפתע, נכנס אדם מבוגר (המתלונן) עם שנאי של מנורה, הוא נתן את זה לרופא והוא התיישב לידו בצד שמאל. הנאשם מסר כי המתלונן התחיל להתנפל עליו שהוא ראשון בתור וזה התור שלו, ואילו הוא (הנאשם) הסביר לו שלא צריך להתעצבן, הוא סיים, וההפניה הודפסה, רק חסר נייר במדפסת. הרופא יצא מהחדר ואילו הוא (הנאשם) יצא לחדר ליד, חדר האחיות, לקח את הנייר ויצא. בהמשך הלך למעבדה, עשה את הבדיקה והמשיך כרגיל. הנאשם מסר כי לא התרחש ויכוח פיזי כלל.

לשאלת בית המשפט, אודות האנשים שראו אותו מרביץ למתלונן, מסר כי יתכן ואדם אחר תקף. לשאלה מדוע הרופא ישקר, השיב הנאשם כי אחרי שלושה שבועות חזר לרופא אשר ביקש ממנו שיתן לו בקבוק וויסקי לתת למתלונן על מנת שיבטל את התלונה והוא יסדר זאת עבורו. לשאלת בית המשפט, אם מסר כי הגיע בבוקר ולא היה אף אחד, כיצד יתכן שהגיע משהו אחר ותקף את המתלונן, השיב שהתכוון שלא היה אף אחד בחדר הרופא.

דין והכרעה

גדר המחלוקת

הנאשם מודה שהיה במקום האירוע במועד האירוע. הנאשם אינו חולק כי הגיע למרפאה, ללא קביעת תור מראש, וכי בעקבות כך חל ויכוח בינו לבין המתלונן. המחלוקת העיקרית בתיק זה נוגעת לשאלה האם בעקבות הוויכוח שפרץ בין

המתלונן לנאשם עקב כניסת הנאשם לרופא ללא תור מראש, תקף הנאשם את המתלונן אם לאו. לשם הכרעה במחלוקת זו, נבחן עתה את גרסאות המתלונן, העדים והנאשם וכן את מכלול הראיות שהוצגו לבית המשפט.

גרסת המתלונן ויתר עדי התביעה

בפרשת התביעה כאמור, העיד ד"ר וייצמן, שהינו הרופא המטפל הן של המתלונן והן של הנאשם. אין חולק כי ד"ר וייצמן מכיר את השניים היכרות טובה ורבת שנים. ד"ר וייצמן תיאר את האירוע, כוויכוח שנוצר בין המתלונן לנאשם, בעקבות כניסתו של הנאשם לחדר הרופא ללא תור, תוך שהוא "עוקף" את המתלונן, ודורש מהרופא שייתן לו הפנייה לבדיקות דם. ד"ר וייצמן מתאר, כי בעת שהשניים התווכחו, הוא יצא מחדרו, על מנת להביא נייר שהיה חסר במדפסת, וכי היעדרותו מהחדר ארכה דקות ספורות בלבד.

המתלונן מתאר בעדותו כיצד, לאחר שעזב ד"ר וייצמן את החדר, פנה אליו הנאשם ואמר לו כי יכה אותו אם לא יצא מהחדר. המתלונן סירב לצאת מהחדר והתעקש על תורו, או אז הרגיש לפתע באגרוף באף, חש טשטוש, נפל מכסאו והרגיש את ראשו נחבט כתוצאה מהמכה, בקיר החדר.

על פי עדויותיהם של המתלונן, ד"ר וייצמן ושני עדים נוספים שהמתינו לתורם, דלת חדרו של ד"ר וייצמן הייתה פתוחה לרווחה (ראה תרשים שערך ד"ר וייצמן, נ/1). שני העדים, מר אלי לוי ומר דניאל גייטיני, היו עדי ראיה לאירוע.

שני העדים, לוי וגייטיני, מוסרים כי ישבו בקו ישר, ביחס לדלת חדרו של ד"ר וייצמן, אשר כאמור הייתה פתוחה לרווחה. שניהם מתארים את זווית הראייה שלהם לתוך החדר, כאשר גבם של המטופלים מופנה לעברם. שני העדים מוסרים תרחיש זהה, לפיו אדם צעיר הכה את האדם המבוגר שהיה עמו בחדר, כאשר הוא מניף אגרוף לעבר המתלונן, שישב לשמאלו.

כך למשל, מסר עד הראייה אלי לוי את הדברים הבאים באשר להתרחשות האירוע:

"אני חיכיתי בתור לד"ר וייצמן, היו לפניי אנשים. הדלת של ד"ר וייצמן הייתה פתוחה, אני ישבתי בקו ישר מול הדלת, ואז ראיתי את ד"ר וייצמן יוצא נסער, ואז ראיתי אדם שמניף את ידו הימנית, עם אגרוף קמוצה, ומכה את האיש שישב לידו מצד שמאל, ואז התחלתי לצעוק "וואו לא להרביץ". התוקף קם, סגר את הדלת, לא הספקתי לזהות את הדמות שלו, את הפנים שלו, רק זכרתי שהוא אדם גבוה וצעיר, אני לא זכרתי את הפנים שלו. הוא סגר את הדלת בגלל הצעקות שלי. הוא נשאר בפנים יחד עם האיש שהוא תקף אותו. אחרי זמן קצר ביותר, פתח ויצא. המוכה נשאר בפנים, כמובן, אז הגיע הצוות הרפואי למקום, אחים, אחיות, מד"א, באה אלונקה. ד"ר וייצמן חזר למקום רק אחרי שבאה האלונקה. זיהיתי את האדם המוכה, האדם המבוגר, שזיהיתי אותו אחר כך לפי תצלום במשטרה. זה מה שאני זוכר." (עמ' 24 לפרוט', בש' 15-7).

דברים דומים מסר עד הראייה דניאל גייטיני:

"באתי לראות רופא, ד"ר וייצמן, זה היה בערך ב-08:30. אני ישבתי מול הדלת של הרופא, שמעתי קולות מבפנים, צעקות, וויכוח, אז יוצא הרופא בריצה מהחדר, אומר משהו כמו "מתווכחים", לא יודע מה, ראיתי בחור צעיר, דוחף איש מבוגר שישב משמאלו. אני ישבתי בקו ישר מול הדלת, המרחק שלי מהדלת 2 מטרים. הדלת הייתה פתוחה לרווחה, ויכולתי לראות את תוכן החדר. אני ראיתי את הבחור הצעיר, דוחף את הבחור המבוגר, שישב לידו. הבחור הצעיר ישב יותר קרוב אליי, אני לא ראיתי את פניו, הם ישבו עם הגב אליי, עם הפנים לרופא. הבחור המבוגר לא נפל, בוודאות. הבחור הצעיר נעמד ונותן לו אגרופים, לפנים, לפלג גוף עליון. כל זה כשהדלת פתוחה." (עמ' 28 לפרוט', בש' 5-12).

למתלון, שמסר כי אותו אדם אשר התווכח עמו הוא האדם אשר הכה אותו, לא הייתה היכרות מוקדמת עם הנאשם ולא ידע לזהות מיהו. את פרטיו של הנאשם, קיבל מד"ר וייצמן אשר כאמור, מכיר את הנאשם היטב (ת/4).

מצאתי את עדותו של המתלון כאמינה ומהימנה, על אף אי דיוקים קטנים אשר ניתן לייחסם לחבלות שקיבל, ולכך שכפי שמסר חש מטושטש לאחר האירוע, וכן למצבו הרפואי הכללי של המתלון, אשר מסר כי לעיתים אינו זוכר הכל עקב הטיפול התרופתי שהוא נוטל. עדותו של המתלון הותירה עלי רושם אמין וכנה, גרסתו נתמכת בראיות ישירות, ובעיקר בעדויותיהם של שני עדי ראייה אובייקטיבים לאירוע.

כמו כן, הואיל ובין הנאשם למתלון אין היכרות מוקדמת, לאחרון אין מניע להעליל על הנאשם כי תקף אותו ללא סיבה.

גרסתו של המתלון הייתה עקבית ולא השתנתה לאורך כל ההליך החקירתי, לרבות בחקירותיו

בבית המשפט.

בנוסף, עדות ספונטנית, בעלת משקל רב, סמוכה לאירוע ניתן למצוא בתמלול דיסק משל"ט מיום האירוע - 26.12.13 (ת/15), שם מסר המתלון למוקד המשטרה את התיאור הבא:

"שלום וברכה אני הייתי בקופ"ח ומישהו תקף אותי והביאו אותי עם אמבולנס לרמב"ם...יש לי את הפרטים של התוקף מהרופא...המתנתי לתור שלי אמרתי לו תשמע אני בן אדם חולה עם חמצן אם לא תיתן לי אני אתקוף... מוקד: מי אמר לך את זה? מודיע: מרואן שם פרטי כמאל...הייתי בחוץ יצא בן אדם הגיע תורי נכנסתי לרופא וגם הוא נכנס ואמר לי שאני יצא לא היה לו תור שום דבר...הכניס לי אגרוף בעין אז

הראש פגע לי בקיר. יש לי דם בראש...

הנאשם אף מסר בבית החולים כי הותקף ועובדה זו מצוינת בתעודה הרפואית שהוגשה (ת/24). תעודה רפואית זו מתעדת את חבלותיו של המתלונן אשר מתיישבות עם החבלות שתועדו על ידי ד"ר וייצמן בבדיקה ראשונית מיד לאחר האירוע (ת/3) והן מתיישבות היטב עם תיאורו את האירוע ואת החבלות שספג.

לעדו של המתלונן עיגון בעדויות יתר העדים שהעידו בפרשת התביעה:

ד"ר וייצמן, כאמור מזהה את הנאשם כאדם אשר היה בחדרו יחד עם המתלונן וכי היה ויכוח בין השניים על התור. עדי הראיה מר לוי ומר גייטיני מאשרים בעדותם את תרחיש התקיפה המתואר על ידי המתלונן. מנהל המרפאה, מר יורי רוכמן, אשר לא העיד, אך עדותו במשטרה הוגשה לבית המשפט בהסכמה (ת/28), מתאר כיצד ראה התקהלות של אנשים ליד חדרו של ד"ר וייצמן, הבחין במתלונן חבול וכיצד אנשים הצביעו לו על התוקף אשר יצא במהירות מהמרפאה וד"ר וייצמן מסר לו את פרטיו של התוקף שהוא הנאשם.

זיהוי של הנאשם אף הוא לא מוטל בספק.

בחקירתו של עד הראייה, דניאל גייטיני, במשטרה הוא מסר את הדברים הבאים:

"התיישבתי מול הדלת של ד"ר וייצמן וחיכיתי לתור שלי ואז כעבור רבע שעה נפתחה הדלת של החדר של ד"ר וייצמן והרופא וייצמן יצא בריצה החוצה והדלת נשארה פתוחה. תוך כדי שמעתי צעקות מתוך החדר של וייצמן ואז ראיתי בחור אשר היה לבוש טרנינג לבן ושאיני לא ראיתי אותו בעבר צעיר כבן 20 לערך דוחף איש מבוגר כבן 60 פלוס והכל היה בתוך החדר של ד"ר וייצמן וראיתי את הבחור הצעיר דוחף את המבוגר ונותן לו אגרופים לפלג גוף עליון והביא לו כמה אגרופים ואז הבחור הצעיר יצא החוצה והזקן היה חצי מעולף אני חושב שהוא היה על הכיסא ואז הבחור צעק עליו ואמר שיכור משהו כזה ואז הוא יצא מהמרפאה...האיש המבוגר נראה מדמם ונתנו לו חמצן ולקחו אותו על אלונקה." (חקירה מיום 18.2.14, נ/2, בש' 3-10).

מכאן, העד שתיאר את אירוע התקיפה, תיאר את התוקף כבחור צעיר, לובש טרנינג לבן, כאשר אין חולק על פי הראיות כי אותו **"בחור צעיר"** שהיה יחד עם המתלונן בחדר, היה הנאשם, גם לפי גרסתו של האחרון. עדות זו מתיישבת עם תיעוד מצלמות האבטחה במרפאה (ת/9) והמזכר מאת החוקר שי לוי הנלווה לכך (ת/6), מהם עולה כי נצפה אדם הלובש טרנינג לבן עוזב את המרפאה.

עדויות זו מתיישבת את הודעתו של מנהל המרפאה, מר רוכמן, אשר מסר כי אנשים הצביעו לו על התוקף כאשר עזב את המרפאה והוא הבחין כי אותו אדם לבש טרנינג לבן. אמנם, לא נעשתה פעולת חקירה הקושרת את פרטי הלבוש לנאשם, אך אין בכך כדי לגרוע מהמסקנה האחת והיחידה שהיה זה הנאשם, הואיל והנאשם הוא היחיד שהיה עם

המתלונן בחדר סמוך לתקיפה, בין השניים פרץ ויכוח על התור ושני עדי ראיה, לוי וגייטיני ראו בחור צעיר מכה את המתלונן. לא היה שום בחור צעיר אחר בחדר מלבד הנאשם (ראה מצלמות האבטחה, גרסת עדי הראיה וגרסת הרופא).

גרסת הנאשם

הנאשם כאמור, קושר עצמו היטב לאירוע נשוא כתב האישום. לדברי הנאשם, נכח במרפאה, הגיע ללא תור, פגש במתלונן עת נכנס לחדר הרופא ללא תור מוזמן מראש וכן מאשר כי הדבר הוביל לוויכוח מול המתלונן. אלא, שלפי דברי הנאשם, לאחר שהמתלונן הביע את מורת רוחו מכניסתו של הנאשם לרופא ללא תור, אמר לו הנאשם כי אין מה להתעצבן, לקח את נייר ההפניה מחדר האחיות ועזב את המרפאה, ללא שהוויכוח הסלים לעימות פיזי בין השניים. הנאשם מסר כי אינו יודע כיצד המתלונן קיבל את חבלותיו. כאשר נשאל על כך, מסר כי ייתכן ואדם אחר גרם לו לחבלות, אך הוא לא היה מעורב בכך כלל.

מצאתי כי עדותו של הנאשם הייתה בלתי מהימנה ומלאת סתירות. מדובר בגרסה המנוגדת לגרסאות כלל העדים אודות האירוע, בכלל זאת, עדותו של הרופא ד"ר וייצמן אשר מכיר את הנאשם מזה 20 שנה; עדותם של יתר עדי הראיה אשר היו נוכחים במקום ואשר מסרו כי אותו אדם שהיה בתוך חדר הרופא יחד עם המתלונן, הוא אותו אדם שתקף אותו.

יודגש, כי לא נשמעה ולו עדות אחת, ממנה עולה האפשרות, שאדם אחר נכנס לחדר הרופא לאחר עזיבתו של הנאשם את החדר ותקף את הנאשם. עדי הראיה שהיו במקום שללו את גרסה זו מכל וכל. בנוסף, צילומי מצלמות האבטחה במקום, אינם מראים אדם אחר אשר נכנס לחדר, לאחר שהנאשם עזב את המקום ובכל מקום.

אף טווח הזמנים בין עזיבת הנאשם את החדר ועד חזרת הרופא למקום, אינו מתיישב עם התרחיש אותו מוסר הנאשם בדבר תקיפת המתלונן ע"י צעיר אחר. שכן, אין זה מתקבל על הדעת כי יבוא לפתע אדם נוסף, וללא שום התגרות או יכוח, בדקות הספורות, שחלפו מאז עזב הנאשם את החדר, יסתכסך גם הוא עם המתלונן ויכה אותו.

מהעדויות שנשמעו בתיק עולה תמונה ברורה וחד משמעית לפיה המתלונן הותקף ע"י הנאשם כשמיד לאחר מכן הנאשם עזב במהרה את המקום. עזיבתו הפתאומית של הנאשם את המרפאה במהירות לאחר התקיפה, אף היא תומכת בגרסת המתלונן ויתר העדים, לפיה הנאשם תקף את המתלונן בעת שנותרו לבד בחדר הרופא.

גרסתו של הנאשם כי הסיבה לעזיבתו את המרפאה עוד בטרם שב ד"ר וייצמן לחדר היא כי אסף את ההפניה המודפסת מחדר האחיות, מנוגדת לעדותו של ד"ר וייצמן, אשר מסר כי עזב את החדר על מנת להביא נייר ולהדפיס עבור הנאשם את ההפניה. כמו כן, ד"ר וייצמן לא ציין באף שלב כי שלח את ההפניה להדפסה בחדר האחיות.

בנוסף, לא ברור מדוע יעזוב ד"ר וייצמן את החדר לשם הבאת נייר הדפסה חדש ובו בזמן ידפיס את ההפניה במקום

אחר. גרסה זו של הנאשם אף אינה נתמכת בעדות אחרת, למשל של האחות לילי, אשר לגביה מסר הנאשם בעדותו כי ראתה אותו בחדר האחיות ואילו הנאשם הסתפק בהבאת עדותו בלבד. כלל ידוע במשפט הינו כי הימנעות צד מהבאת ראיה, ללא הסבר סביר, ניתן להסיק כי אילו הובאה הראייה, הייתה פועלת נגדו (ראו: ע"א 548/78 **אלמונית נגד פלוני**; ע"פ 437/82 **אבו נגד מדינת ישראל**; ע"פ 277/81 **הפלוני נגד מדינת ישראל**; ע"פ 11331/03 **משה קיס (אריק בר) נגד מדינת ישראל**). לפיכך, אני דוחה את גרסה זו של הנאשם ומוצא אותה בלתי סבירה והגיונית.

הנאשם הוסיף וטען, כי ד"ר וייצמן והמתלונן, עשו יד אחת נגדו, וכי הוא התבקש למסור לד"ר וייצמן בקבוק וויסקי או סכום של 1500 ₪, על מנת שזה יעבירם למתלונן לצורך ביטול התלונה נגדו. מדובר בטענות תמוהות למדי ולא סופק ולו בדל ראיה לתרחיש שכזה. יתרה מכך, גם אם אאמץ תרחיש שכזה, הוא אינו שולל את עובדת אירוע התקיפה, אלא להיפך, יש בו כדי לחזק את קיומה של תלונה נגד הנאשם.

הטענה בדבר ראיות נסיבתיות

אשר לטענת הסניגור כי מדובר בתיק עם ראיות נסיבתיות בלבד. אני מקבל את טענה זו, מדובר בטענה שאינה מדויקת די צורכה. ראיה נסיבתית, על פי הגדרתה, היא ראיה לקיומה של נסיבה כזו או אחרת המובילה להוכחת עובדה עפ"י היסק לוגי. הראיה הנסיבתית אינה משמשת כראיה ישירה לקרות האירוע ורק בהצטרף מס' ראיות נסיבתיות מוכחת אותה עובדה. בפסיקה נקבע כי הדרך המקובלת לבחינת תיקים המבוססים על ראיות נסיבתיות היא באמצעות המבחן התלת שלבי. במבחן זה, על בית המשפט לבחון בשלב הראשון, כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב השני, נבחנת המסכת הראייתית כולה, על מנת לקבוע אם היא מובילה למסקנה לכאורית לפיה הנאשם אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו בהסתמך על ניסיון החיים והשכל הישר; ובשלב השלישי, על בית המשפט לבחון הסברים חלופיים למערכת הראיות הנסיבתית אשר עשויים לשלול את המסקנה המפלילה שקמה בשלב השני של המבחן (ראה ע"פ 2697/14 **חדאד נגד מדינת ישראל**).

כפי שפורט לעיל בענייננו, קיימות מספר ראיות ישירות להתרחשות האירוע; עדות המתלונן המותקף, ועדי הראיה שישבו מחוץ לחדר הרופא ותיארו את אותה ההתרחשות אותה תיאר המתלונן.

גם אם הייתי רואה באירוע, כאירוע המורכב מראיות נסיבתיות בלבד, כטענת ההגנה, לא מצאתי כי המסקנה בדבר הפללתו של הנאשם תשתנה.

ממכלול הראיות הפרושות בפני בית המשפט עולה תמונה ברורה, לפיה הנאשם הגיע לחדר הרופא, "נדחף" לתור, עורר את חמתו של המתלונן, התפתח ויכוח, שבסופו המתלונן הותקף. עדויות הרופא והמתלונן, התייעוד הרפואי ועדות עדי הראיה, כולם מובילים למסקנה אחת ויחידה שכאשר נכנס הנאשם לחדר הרופא ושהה איתו לבד שם, המתלונן לא היה פצוע וחבול, וכאשר יצא ממנו יצא אחריו המתלונן פצוע וחבול.

זוהי מסקנה חד משמעית אחת ויחידה העולה מהמכלול הראייתי שבפני בית המשפט ולא מצאתי כי גרסתו של הנאשם,

מסתברת או מערערת ולו במעט מסקנה עובדתית זו. מכאן שהמסקנה הסופית לעניין הפללתו של הנאשם לא הייתה משתנה, גם לו הייתה מתקבלת טענת ההגנה כי התיק מבוסס על ראיות נסיבתיות בלבד.

סוף דבר

אשר על כן, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום, ועל כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשע"ח, 12 פברואר 2018, במעמד הצדדים